

A poterit in Deo desiderari felicitatem, cum suos & benedictionibus inestimabilibus cumulet, & contra omnis generis aduersarios protegat?

3. Tertio. Expendamus & hoc, quod dicit: *Beneplacito sicut scuto circumdas eum.* Poterat dicere: *Potentia tua sicut scuto circumdas eum.* Ad protegendum quippe adflictos requiritur potentia: unde & qui infirmiores sunt, fortiorum se protectioni submittuat. Verum maluit Spiritus S. protectionis beneficium beneplacito ac beneuolentiae Dei adscribere, quam potentiae, propter confirmandas imbecillium mentes. Primum enim ita comparata est magnorum principum beneuolentia, ut potentiae virib. quasi administris ad defendendum eos quos complectitur utatur. Trahit post se beneuolentia potentiam, & omnia quae ad potentiam pertinent: potentia verò non vicissim beneuolentiam. Beneuolentia intus in corde est, & velut ipsa mens boni principis, potentia verò in externis consistit: ut merito beneuolentiae sit ministra, illamque velut heram sequatur. Deinde potentia Dei, quoniam innumeris argumentis mortalium oculis affulget, ita nota est omnibus ut de ea ne impij quidem dubitare possint: de beneuolentia verò illius erga se non ita persuasum est omnibus, sed fides huius electorum tantum est, in quib. tamen miris modis & innumeris tentationibus, praesertim in adflictionib. ita impetitur, ut necesse habeat diuini verbi veluti fulcris sustentari & erigi. Ad hunc itaque usum respexit hoc loco Spiritus sanctus in eo quod dixit, *Potentia velut scuto: sed, Beneplacito velut scuto circumdas eum:* ut persuadat fidelib. ac diligentibus nomen Dei, quod non simpliciter accepti sint Deo, sed & beneplacito illius planè cincti, ne qua parte perdi queant.

PSALMVS VI.

AD PRÆCINENDVM INSTRUMENTIS MUSICIS SUPER OCTAUA, PSAL-

mus Dauid.

Illud, super octaua, Kimbi intelligit de instrumento musico, quod Chaldaeus Pharafrastes reddidit כִּימְבִי יָלֵךְ כִּימְבִי תְּמִינָה: id est, super cithara octo chordarum.

ARGVMENTVM PSALMI.

Apparet Dauidem magno aliquo & periculoso morbo liberatum, Psalmum hunc ob eam composuisse causam, ut documento sit pijs mentibus, quomodo se in huiusmodi grauib. angustijs ac periculis gerere, quoque conuertere debeant. Hac ratione dolorem suum, luctum, eiulatum, querelas, deprecationes, & orationes, totum videlicet astum cordis sui, quem morbo deprehensus ad Deum effuderat, breuiter hoc Psalmo & luculenter exprimit, ut suo nos exemplo ad percutientem nos Deum conuertere, & omnem animi tristitiam & angustiam in illius conspectum euadendo, quaerendo & orando effudere doceat.

Dispositio Psalmi.

B Bipartitus est autem hic Psalmus. Prior illius pars septem prioribus versibus continetur, quibus iram Dei deprecatur, misericordiam & sanitatem expetit, de corporis sui infirmitate & anima perturbatione queritur, &c. Posteriori parte tribus postremis versibus, de exaudita oratione sua contra inimicos mortem suam auidè expectantes, cum insultatione quadam gloriatur.

PRIMA PARS.

Domine, ne in furore tuo corripias me, neque in ira tua castiges me. VERS. I.

D Nihil habet hic versus varietatis in lectione. Prior Psalmi pars bimembris est, Praesenti hoc versu Propheta iram & furorem Dei deprecatur, sequentibus sex misericordiam & opem, qua sanetur, implorat. Domine, inquit, ne in furore tuo corripias me, neque in ira tua castiges me. Rem eandem ingeminando bis dicit. Nihil enim aliud est corripere, quam castigare: nec ira hic à furore differt. Ebr. נַסַּף nasum significat. נִרְדַּף verò incandescendi significationem habet. Quoniam igitur ira & furor calorem quendam ex inotione sanguinis generant, & flatum vehementem è narib. commotionis & inflammationis indicem eijciunt, fit ut utraq; dictiones de ira & furore sumantur in Scripturis. Loquitur ergo Propheta humano more ad Deum, iramque & furorem illius deprecatur, quasi dicat: Sentio Domine vim & impetum in me irae tuae, experior grauitatem intolerabilem manus tuae, quam peccatis meis in te concitauit: verberas me Domine, & flagellas acriter, ita ut nisi remittas plagam, nihil mihi restet aliud, quam ut extinguar. Obsecro ne prorsus in me excandescas, nec iratus in seruum tuum saeuias: sed iram hanc tuam, quam mea ipse culpa exasperaui, & in me concitauit, remittas. Talis videtur esse primi huius versus affectus in quo perspicuum est, sensisse Prophetam, inferendam irae Dei grauitatem: quo sensu non immeritò cum primis in hanc irae Dei deprecationem proruperit.

Principiò notandum est hoc versu, quomodo Propheta morbum quo laborat, à Deo immissum esse cognouerit. Non enim dicit, Domine, grauius crucior: sed, Domine ne corripias me in furore tuo. Quibus utiq; verbis fatetur, corripì se, & castigari à Deo irato: & morbum suum esse flagellum Domini. Impiorum hominum est, nec bona quib. potiuntur in hoc seculo, nec mala quib. percutiuntur, ad Deum, ut omnium bonorum largitorem, ita & mortalium omnium castigatorem ac iudicem, sed aliò referre. Vnde fit, ut nec beneficijs ad gratiarum actionem, nec pressuris ad emendationem promoveantur. Discamus ergo cum Dauide hoc, & Iobo, agnoscere manum Dei non modò in lætis, sed & tristibus.

OBSER. I.

Deinde obseruemus hinc, quòd adflictionem qua in morbo suo permèbatur, & à Deo immisam esse

OBS. 2.